

fig, men jeg vil gjøre opmærksom paa denne Fortalelse, fordi der bag samme ligger et meget alvorligt Spørgsmaal. Han sagde, at han vidste, at denne Lov egentlig kun forlangtes af et libet Mindretal; ja, han gik saavidt, at han sagde, at et stort Fleertal var imod den; men hvorledes er da vor Stilling? Er det da vor Grundfætning her, naar der ellers handles om andre Love, at vi vedtage de Love, som et Mindretal ønsker; men som der er et Fleertal imod? Vi rette os ellers efter Fleertallet, vi repræsenterer dette, og vi repræsenterer, hvad vi troer er Folkets Fleertals Mening, især da naar der er Spørgsmaal om meget store Fleertal og meget smaa Mindretal. Det ærede Medlem vilde sandsynligviis have sagt, at det kun var et lille Mindretal, som ønskede at benytte denne Lov, og som for sit Vedkommende følte Trang til at faae en saadan. Men for at Mindretallet skulde kunne faae denne sin Trang tilfredsstillet, maatte Forholdene dog være saadanne, at det store Fleertal af Folket fandt sig foranlediget til at give Loven, ikke fordi det selv vilde benytte den, men fordi det fandt det billigt ligeoverfor Mindretallet, at indrømme det samme; der kan gjerne være et Mindretal, som ønsker og vil benytte en vis Lov, uden at der hos det store Fleertal er et bestemt Ønske og Villie om at gaae ind paa en saadan Lov. Vi kunne tænke os, enten at vi her sidde som Medlemmer af en kirkelig Forsamling; men hvorledes vil man i en saadan med Fleertallets Villie tilveiebringe en kirkelig Lov, som gaaer imod Fleertallets Mening, og hvorved Kirken altsaa selv gav Love mod Kirkens Fleertal? eller ogsaa kunne vi betragte os som dem, der her sidde ikke i en kirkelig, men i en borgerlig Forsamling, der ikke bestemt giver Love for Kirken; men skulle vi da ikke give Love med Hensyn til, hvad vi troer at være Fleertallets Mening, og maae vi ikke sige, at Mindretallet maa finde sig deri? Noget Andet er det, som sagt, at der kan være Tilfælde, hvor et Fleertal, der vel ikke selv føler Trang til en vis Lov, dog af Villighed mod Mindretallet mener, at burde indrømme dens Fremkomme; men jeg troer rigtignok tillige, at det er overordentlig tvivlsomt, om et saadant Tilfælde foreligger her. Det Tilfælde, som har fremkaldt dette

Lovudkast, er nemlig saa nylig forekommet, at Ingen kan sige, om der overhovedet i den danske Folkekirk, dennes Medlemmer tagne ganske som Individuer, der frit stemme hvert for sig, er et virkelig Ønske om, at det fremkomne Forhold skal udjevnes paa den her foreslaaede Maade. Lovens mangler derfor aldeles fast Grundlag, forsaavidt § 1 angaaer.

Jeg vender mig nu til det andet Punkt, jeg vilde berøre, og jeg vil da fremhæve, at jeg vilde have ønsket, at den høitæredede Minister ikke saa væsentlig og ubestemt havde holdt sig til det formelle Spørgsmaal om der nu overhovedet bør gives en Lov, der vedkommer Kirkeforfatningen, men at han havde dvælet ved og noget bestemtere var gaaet ind paa selve dette Lovudkasts Charakter, hvad § 1 angaaer.

Det er af den 1ste Landstingsmand for 10de Aar (Rehmann) idag blevet berørt — og hvad han i saa Henseende sagde, antydede jeg ogsaa ved første Behandling, men jeg maa nu komme tilbage dertil for at stille Sagen aldeles skarpt frem og for navnlig at gjøre det, der derom er ytret af det andet Mindretal, endnu klarere. — at dette Lovforslags § 1 ikke er i Samklang med, men tværtimod i bestemt Modstrid med Landen i Loven om Sognebaands Løsning. Hvad er vel nemlig Tanken i Loven om Sognebaands Løsning? Den siger, at Menighedens Medlemmer, uden at være indskrænkede ved Sognegrændserne, skulle have Ret til at henvende sig til hvem af de i Folkekirken, i Henhold til Folkekirkens Forfatning, lovligt kaldede Præster, de ville. Dens Mening er altsaa, at Sognegrændsen er ophørt, og at hele Kærerfredsen skal være stillet fri for alle dem, der ville benytte sig af den. Men § 1 i dette Lovforslag gaaer ikke ud paa yderligere at borttage denne Grændse, og at give Afdgangen end friere til den efter lovlige Former kaldede Kærerstand, men den gaaer ud paa at forandre, og det aldeles vilkaarligt, Kærerstandens Kaldelse; og den gjør det den hos paa en særdeles inoconseqvent Maade, hvad den ærede Landstingsmand, der dog har en vis Sympathi for Regtet i Forslaget, nemlig den ærede Ordfører, selv kom til at indrømme. Vi maae jo gaae ud fra, at Kærerne i den